

Α΄ ΚΥΚΛΟΣ

ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΤΟ ΣΤΕΡ

- 5/10/2009 Δεσμώτης του ιλιγγίου Άλφρεντ Χίτσκοκ
- 12/10/2009 The Visitor Τόμας Μακάρθι
- 19/10/2009 Η πώση της Λόλα Μοντές Μαξ Οφίλς
- 26/10/2009 Rumba Ντομινίκ Αμπέλ
- 2/11/2009 Η γοητεία της αμαρτίας Λουκίνο Βισκόντι
- 9/11/2009 Άσε το κακό να μπει Τόμας Άλφρεντσον
- 16/11/2009 Ο κανόνας του Παιχνιδιού Ζαν Ρενουάρ
- 23/11/2009 Αναχωρήσεις Γιοτζίρο Τακίτα
- 30/11/2009 Μια ιστορία με θέμα την αγάπη Όλε Μπόρνενταλ
- 7/12/2009 Μέρες θυμού Όλε Κρίστιαν Μάντσεν
- 14/12/2009 Kabuli kid Μπαρμάκ Ακράμ
- 11/1/2010 Τι απέγινε η Έλι Ασγκάρ Φαραντί

Η ΓΟΗΤΕΙΑ ΤΗΣ ΑΜΑΡΤΙΑΣ GRUPPO DI FAMIGLIA IN UN INTERNO

Σκηνοθεσία: Luchino Visconti

Σενάριο: Luchino Visconti, Enrico Medioli,
Suso Cecchi d' Amico

Ηθοποιοί: Burt Lancaster, Silvana Mangano,
Helmut Berger, Claudia Marsani

Χώρα: Ιταλία (Έγχρωμη)

Διάρκεια: 116'

Διακρίσεις: - Βραβείο Ιαπωνικής Ακαδημίας
Καλύτερης Ξενόγλωσσας Ταινίας
-Βραβείο Blue Ribbon καλύτερης
Ξενόγλωσσας Ταινίας στον Luchino
Visconti
- 2 Βραβεία David di Dinatello
* Καλύτερης Ταινίας
* Α' Ανδρικού Ρόλου
στον Burt Lancaster
- Βραβείο Fotogramas de Plata στον
Burt Lancaster, Καλύτερος Ξένος
Ηθοποιός
- 6 Βραβεία Silver Ribbon από την
Ομοσπονδία Ιταλών Κινηματογρα-
φικών Δημ/φων

* Καλύτερης Κινηματογραφίας

* Στον Luchino Visconti Σκηνοθεσίας

* Στην Claudia Marsani Πρωτοεμφανιζόμενης
Ηθοποιού

* 3 Βραβεία στην Παραγωγή

- Βραβείο Kinema Junpro στον Luchino Visconti
Καλύτερος Ξένος Σκηνοθέτης

- Βραβείο Golden Spike στον Luchino Visconti
στο Διεθνές Φεστιβάλ Κινηματογράφου
Valladolid

Πρώτη προβολή: Ώρα 8.15 μ.μ.

Δεύτερη προβολή: Ώρα 10.30 μ.μ.

**Μια ταινία του Visconti με πρωταγωνι-
στές τον Burt Lancaster και την Silvana
Mangano. Τολμηρό δείγμα του κλασικού
έργου του μεγάλου Ιταλού σκηνοθέτη που
ξαφνιάζει με την εξέλιξή του και εντυπωσι-
άζει με την ατμόσφαιρά του. Σκοτεινό και
μεγαλοπρεπές, γυρισμένο στο εσωτερικό
ενός «παλατιού» γεμάτο έργα τέχνης γοη-
τεύει με υπέροχες ερμηνείες που συμπλη-**

ρλώνουν το βισκοντικό σύμπαν.

Ένας ηλικιωμένος καθηγητής νοικιάζει το διαμέρισμά του πάνω ορόφου στον εραστή μιας φίλης του μαρκησίας, στην κόρη της και στον αρραβωνιαστικό της. Γοητεύεται και ταυτόχρονα ενοχλείται από την ελευθεριάζουσα συμπεριφορά τους, ειδικά με του Κόνραντ, φοιτητή με πολιτική δράση, μπλεγμένου όμως σε σκοτεινά κυκλώματα.

Στην προτελευταία (θαυμαστής σκηνοθετικής ωριμότητας και μεστή νοημάτων) ταινία του, ο Βισκόντι διασταυρώνει με σαρκασμό όλα τα υπαρξιακά ερωτήματά του, εστιάζοντας στην "αιώνια μάχη" αληθινής ζωής και υψηλής τέχνης.

Όλα ξεκινούν όταν ένας καθηγητής αμερικανικής καταγωγής αναγκάζεται να νοικιάσει μέρος της βίλας του στην Ρώμη στην μεσόκοπη Μαρκησία Bianca Brumonti, τον εραστή της, την κόρη της και τον φίλο της κόρης της. Συζώντας με την ιδιότυπη «οικογένεια» σταδιακά αλλάζει η ζωή του. Τα αμαρτωλά μυστικά που ανακαλύπτει τον αναστατώνουν και τον εμπλέκουν σε μοιραίες συγκρούσεις με τον ίδιο του τον εαυτό και τους παράξενους «φιλοξενούμενους» του.

Με αρκετές διακρίσεις σε διεθνή φεστιβάλ και ξεχωριστούς συντελεστές η ταινία δημιούργησε τον δικό της μύθο στην ιστορία του κινηματογράφου, αν και πρόκειται για μία από τις λιγότερο προβεβλημένες του Visconti. Ο Helmut Berger συμπληρώνει το δυνατό cast σε έναν από τους πιο προκλητικούς του ρόλους μετά το «ΠΟΡΤΡΕΤΟ ΤΟΥ ΝΤΟΡΙΑΝ ΓΚΡΕΪ» σε μια ιστορία γραμμένη από τον θρύλο Enrico Medioli («Ο ΑΘΩΟΣ», «Η ΛΕΟΠΑΡΔΑΛΗ ΤΗΣ ΣΙΚΕΛΙΑΣ», «ΚΑΠΟΤΕ ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ»).

Πολλαπλό ρέκβιεμ για τη σήψη της αστικής τάξης, του λούμπεν προλεταριάτου και την αδράνεια, «εξαφάνιση» της εργατικής τάξης είναι το φιλμ-διαθήκη του Λουκίνο Βισκόντι «Η γοητεία της αμαρτίας» (Gruppo di famiglia in un interno), που το σκηνοθέτησε το '74 για να ακολουθήσει «Ο αθώος» το '76, χρονιά κατά την οποία έφυγε από τη ζωή σε ηλικία 70 χρονών.

Η ιστορία της ταινίας αρχίζει με έναν καθηγητή αμερικανικής καταγωγής- δεν επιλέγεται τυχαία να τον ερμηνεύσει ο Μπαρτ Λάνκαστερ- που αναγκάζεται να νοικιάσει μέρος της βίλας του - σωστό παλάτι - στη

Ρώμη σε μια ώριμη μαρκησία τη Σιλβάνα Μάγκανο, τον εραστή της Χέλμουτ Μπέργκερ, την κόρη της και τον φίλο της κόρης της. Όλοι αυτοί οι «χαλασμένοι εσωτερικά» εισβάλλουν στη «μουσειακή» ζωή του και τον βγάζουν από όλα τα δεδομένα του. Συζώντας με αυτή την ιδιότυπη «οικογένεια», αλλάζει και η δική του «νεκρή» ζωή.

Τα αμαρτωλά μυστικά που ανακαλύπτει τον αναστατώνουν και τον εμπλέκουν σε μοιραίες συγκρούσεις με τον ίδιο τον εαυτό του που ζει «διά μέσου της τέχνης»- όλη η βίλα είναι βαρυφορτωμένη με σπάνιους πίνακες εποχής και έργα τέχνης- αλλά και με τους παράξενους «φιλοξενούμενους» του που οι προσωπικές ζωές τους είναι μαλλιά κουβάρια. Απόηχος από τον Μάη του '68, ελευθεριότητα στο σεξ- οι τρεις νεαροί «το κάνουν» μαστουρωμένοι μεταξύ τους μπροστά στον γέρο καθηγητή- υπόκοσμος, ναρκωτικά, λαθρεμπόριο, διεφθαρμένη αστική τάξη, με τον απόντα φασίστα βιομήχανο και σύζυγο της μαρκησίας Μάγκανο να διαλύει κάθε πιθανότητα συνύπαρξης αυτής της «νέας οικογένειας».

Η ζωή αλλάζει δίχως να κοιτάζει τη μελαγχολία του γερο-διανοούμενου Λάνκαστερ- Βισκόντι. Μα ο «κόκκινος κόμης» τον καταγράφει σαν «ξένο ρούχο», χωρίς να τον κριτικάρει και να ηθικολογεί. Ζει απομονωμένος στον «πύργο» του, δεν έχει καμία επαφή με τον έξω κόσμο- όλη η ταινία είναι γυρισμένη στη βίλα του- και εμείς βλέπουμε κλεφτά από τη βεράντα του λίγες πανέμορφες στέγες σπιτιών από τη σημερινή Ρώμη. Ένας ήρωας-σύμβολο - η διανοούμενη πλευρά της μεγαλοαστικής τάξης που έχει αποσυρθεί, «παροπλιστεί», δεν ελέγχει και δεν κατευθύνει τις δυνάμεις της παραγωγής. Δίπλα του και ως «βαμπίρ-μούμια» περιφέρεται αεράτη και κομψή η μαρκησία, φορέας της κυρίαρχης αστικής τάξης η οποία πίνει το αίμα των άλλων τάξεων- δεν είναι τυχαίο ότι ο σύζυγός της είναι «δολοφόνος».

Αυτή όμως, η «κυρία του καλού κόσμου», η διανοούμενη αστή-βρικόλακας κρατιέται ζωντανή κάνοντας λίφτινγκ και παίρνοντας ανταλλακτικά νεότητας από το λούμπεν προλεταριάτο. Τον εραστή της Χέλμουτ Μπέργκερ, με τη σύμφωνη γνώμη του συζύγου της που δεν έχει κανέναν ηθικό φραγμό και ξέρει πως με τέτοιες «μεταγγίσεις» θα διατηρηθεί η τάξη τους ζωντανή. Και θα έχουν το άλλοθι πως είναι «διανοούμενοι», «χορηγοί της τέχνης», κρύβοντας τα δολοφονικά ένστικτά τους.

Ο φασισμός όμως θα εισβάλει στη θεατρική σκηνή του «παλατιού» με τον θάνατο του

ξεπερασμένου και ντεμοντέ καθηγητή και τη «δολοφονία» του ζιγκολό της μαρκησίας. Αφήνοντας την τελευταία σε ένα ντελίριο αλαζονείας και οδηγώντας την στην πλήρη-ταξική- απομόνωση. Χωρίς να είναι τυχαία η απουσία, «ανυπαρξία» της εργατικής τάξης.

Όλα αυτά τα «ταξικά» από έναν μεγαλοαστό δημιουργό, τον επονομαζόμενο και «κόκκινο κόμη» Λουκίνο Βισκόντι, που σαν τον γέρο καθηγητή της ταινίας, «ζει μέσα από την τέχνη». Ένα «είδος» υπό εξαφάνιση που αρνείται και τα δολοφονικά ένστικτα της τάξης του και τη διάχυτη χυδαιότητα της καθημερινότητας η οποία απλώνεται και μολύνει όλο το κοινωνικό σώμα, χωρίς πλέον οι τάξεις να μπορούν προφυλάσσονται από επιμειξίες και δίχως να μπορούν να καθορίζουν την καθαρότητά τους.

Και ως μέγας δημιουργός, υποσκελίζει και τη θεατρικότητα και την κλασική αφήγηση ενός μυθιστορήματος, «με τη σοφή πολυπλοκότητα του εσωτερικού ρυθμού, του τάιμινγκ, όπως λέμε στην κινηματογραφική ορολογία, που κάνει την ταινία να λειτουργεί με τρόπο καθαρά μουσικό. Με την κίνηση της κάμερας, των ηθοποιών, τον ροκοκό αρχιτεκτονικό ρυθμό του ντεκόρ, το μοντάζ και την εναλλαγή των γωνιών λήψης, να κάνει τη ταινία έναν διαχρονικό πίνακα μέσα στον χρόνο και όχι στον χώρο όπως είναι στη ζωγραφική» καθώς έγραφε και ο δάσκαλος Βασίλης Ραφαηλίδης («Το Βήμα» 14-10-75).

ΠΑΥΛΟΣ ΚΑΓΙΟΣ
Καλοκαίρι 2009 ΤΑ ΝΕΑ

Η φθορά και η ταξική παρακμή μέσα από τις σχέσεις μιας ξεπεσμένης αριστοκρατικής οικογένειας με τον Αμερικανό καθηγητή και σπιτονοικοκύρη τους, σε μια σκηνοθετημένη με φινέτσα, αλλά και γοητεία ταινία -σε επανέκδοση.

Η προσπάθεια μιας παρακμασμένης αριστοκρατικής οικογένειας να διεισδύσει στη ζωή ενός μοναχικού Αμερικανού καθηγητή (Μπαρτ Λάνκαστερ), όταν αυτή νοικιάζει μέρος της βίλας του στη Ρώμη, είναι στο επίκεντρο της προτελευταίας αυτής ταινίας του Λουκίνο Βισκόντι, γυρισμένης το 1974, που προβάλλεται σε επανέκδοση. Ανάμεσα στα διάφορα πρόσωπα της οικογένειας, η μεσόκοπη μαρκησία Μπρουμόντι (Σιλβάνα Μάγκανο), ο ζιγκολό εραστής της Κόνραντ (Χέλμουτ Μπέργκερ) και η κόρη της, Λιέτα (Κλάουντια Μαροσάνι). Η σταδιακή επίδραση της οικογένειας στη ζωή του θα ζωντανέψει αναμνήσεις από το παρελθόν, ιδιαίτερα τη σχέση με τη μητέρα (Ντομινίκ Σαντά) και τη

γυναίκα του (Κλάουντια Καρντινάλε).

Ο Βισκόντι εστιάζει το ενδιαφέρον του στη σχέση ανάμεσα στον καθηγητή και τον ζιγκολό εραστή, σχέση που φέρνει στον νου εκείνη ανάμεσα στον Ντερκ Μπόγκαρντ και τον νεαρό στην ταινία «Θάνατος στη Βενετία». Πρόκειται για μια «κλειστή», ατμοσφαιρική ταινία δωματίου (η έξοχη φωτογραφία είναι του Πασκουαλίνο Ντε Σάντις), με τον Βισκόντι να καταγράφει με επιμονή και διεισδυτικότητα τα πρόσωπα και τις σεξουαλικές και άλλες σχέσεις τους, τονίζοντας τη φθορά που κυριαρχεί παντού, τόσο στις σχέσεις όσο και μέσα από τα ντεκόρ (το διαμέρισμα του καθηγητή με τους αγγλικούς πίνακες οικογενειών του 18ου αιώνα).

ΝΙΝΟΣ ΦΕΝΕΚ ΜΙΚΕΛΙΔΗΣ
ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ

ΛΟΥΚΙΝΟ ΒΙΣΚΟΝΤΙ

Γεννήθηκε στο Μιλάνο στι 2 Νοεμβρίου 1906 και πέθανε το 1976. Γιος αριστοκρατών, σπούδασε φιλοσοφία, προτού απορροφηθεί από την αγάπη του για το θέατρο και το σινεμά. Έγινε βοηθός του Ρενουάρ και του Καρνέ, ενώ το 1942 με το Οσσεσιόνε δίνει το πρώτο αριστούργημα του νεορεαλισμού πριν την εμφάνιση αυτού του ρεύματος. Αν και το μετέπειτα έργο του θεωρείται πιο εστέτ και παρακμιακό, μ' επιρροές από την όπερα, το βερισμό, το ρομαντισμό ή το Φρόυντ, ο Βισκόντι δε θα ξεχάσει ποτέ τις ρεαλιστικές ρίζες των πρώτων του έργων, θα μείνει αξέχαστος όμως στην ιστορία του κινηματογράφου, για τον τρόπο που αποθεώνει το θέμα της παρακμής: οι ήρωές του, έκπτωτοι αριστοκράτες, τρελοί βασιλιάδες, μεγαλοαστοί σε αποσύνθεση, καλλιτέχνες στο τέλος της καριέρας τους, κατοικούν σ' έναν κόσμο ανυπέρβλητης ομορφιάς, αλλά άρρωστου από μέσα, που η κριτική ματιά του Βισκόντι αποτυπώνει στο λυκόφως του.

ΦΙΛΜΟΓΡΑΦΙΑ

Οσσεσιόνε (1942), Μέρες δόξας (1945), Η γη τρέμει (1948), Μπελίσσιμα (1951), σκετς στο Εμείς οι γυναίκες (1953), Σένσο (1954), Λευκές νύχτες (1957), Ο Ρόκκο και τ' αδέρφια του (1960), σκετς στο Βοκάκιος 70, Ο Γατόπαρδος (ε.τ. Η Λεοπάρδαλις της Σικελίας 1963). Τα μακρινά αστέρια της Άρκτου (1965), σκετς στις Μάγισσες, Ο ξένος (1967), Οι καταραμένοι (1969), Ο θάνατος στη Βενετία (1971), Λούντβιχ, το λυκόφως των θεών (1973), Η γοητεία της αμαρτίας (1974), Ο αθώς (1976).